

БЕЗ ЧАГО НЕ ПАПЛЬВУЦЬ КАРАБЛІ

У Наваполацку з поспехам працуе найбуйнейшы ў СНД вытворца прысадак да маторных масел, якія выкарыстоўваюцца ў рухавіках унутранага згарання. Летась, калі сумеснае прадпрыемства адзначыла сваё 10-годдзе, мы расказвалі пра гэты ўнікальны калектыў. І вось новая сустрэча з генеральным дырэктарам СТАА «ЛЛК-НАФТАН» Міхаілам БАБУШКІНЫМ.

— Што змянілася за той год, на працягу якога не бачыліся, Міхаіл Алегавіч?

— Безумоўна, мы працуем і адначасова развіваемся, так што за год адбыліся пэўныя перамены. Пачалі выпуск новага пакета прысадак да суднавых масел для тронкавых рухавікоў. Адпаведна, да нашай з «Лукойлам» суднавай праграмы дабаўляецца яшчэ адзін прадукт, які сёння праходзіць выпрабаванні ў рэальным рэжыме, — з гэтай мэтай некалькі партый пастаўлена ў Сінгапур і адгрузка працягваецца.

— Прысадак для суднавых масел для вас выгадны праект. Чаму?

— Для гэтага тыпу масел іх патрэбна непараўнальна больш, чым для іншых: да 20% ад рабочага аб'ёму масла. Сумесны з «Лукойлам» праект сапраўды самы высокадаходны — знакамітая расійская фірма LUKOIL Lubricants Company закрывае дзясятую частку сусветнага рынку суднавых масел, і рэалізацыя вядзецца ў партах многіх краін.

Выпуск разнастайных прысадак нашчаваем. Крыху раней прадпрыемства выйшла на аптымальную загрузку, яго абсталяванне было ўключана ў працэс на сто працэнтаў. Таму летась распачалі работы па да-

лейшым пашырэнні магутнасцяў — у дзёную схему ўкараняецца дадатковае аснашчэнне. У прыватнасці, вядзём замену машын па ачыстцы прадукту на больш сучасныя, мяняюцца помпы і гэтак далей.

Інвестыцыйны план скіраваны на тое, каб у наступныя тры гады «на-

ЛІЧБЫ І ФАКТЫ

- 3 дня заснавання ў 2006 годзе СТАА «ЛЛК-НАФТАН» наладзіла вытворчасць каля 30 найменшых прысадак на аснове мінеральнай і сінтэтычнай сыравіны і гэтулькі ж пакетаў прысадак, распрацавала больш за 100 новых рэцэптур для спажываючых.
- Прадпрыемства неаднаразова было ўдасцена звання «Найлепшы экспартёр года» і «Найлепшы прадпрыемальнік года».
- СТАА «ЛЛК-НАФТАН» адыгрывае адну з асноўных роляў у выкананні Наваполацка эканамічных паказчыкаў у прамысловасці.

расціць мускулы» напалову. Сёння выходзім на 25 тысяч тон прадукцыі ў год, а зусім нядаўна было 20. Складанасць у тым, што абнаўляцца мусім ва ўмовах дзёнай вытворчасці, і ўсім службам даводзіцца працаваць надзвычай узгодна.

Тым не менш тэмпы мінулага года па ўкараненні інвестыцыйных праектаў перавышаем удвая. Прадпрыемства арыентавана на экспарт — 95% прадукцыі адгружаецца за мяжу, больш чым у 20 краін свету. Паказчыкі экспартных паставак з пачатку года адчувальна ўзраслі — у параўнанні з адпаведным мінулага года перыядам маем амаль 130%, калі браць у доларах ЗША. Яшчэ адзін вынік зладжанай работы калектыву — расце сярэдняя заробатная плата.

— Калі гаварыць пра найважнейшыя тэндэнцыі сусветнага рынку, Міхаіл Алегавіч...

— То перш за ўсё гэта не проста рост попыту на змазачныя матэрыялы, але і патрабавальнасці да іх эксплуатацыйных уласцівасцяў. Больш жорсткімі становяцца экалагічныя патрабаванні: да колькасці (чытай — рэзкага змяншэння) у маслах фосфару, серы, бо пры згаранні ўсё гэта — дадатковыя выкіды ў атмасферу. Дамінуючай з'яўляецца тэндэнцыя эканоміі паліва, па тых жа прычынах. І адчувальна павялічваецца тэрмін службы масел. Значыць, патрабуюцца новыя тэхналогіі вытворчасці, і мы імкнемся ісці ў нагу з часам.

Варта мець на ўвазе: усё больш патрабавальнае экалагічнае заканадаўства прывяло да таго, што сертыфікуюцца не проста масла ці прысадак, а тыя рэчывы і злучэнні, з якіх яны складаюцца. І па якіх вядзецца рэгістрацыя шкодных элементаў у прысадак. Па ўсіх сваіх прысадачных кампанентах мы прайшлі рэгістрацыю на адпаведнасць еўрапейскаму рэгламенту REACH. Еўрапейскія краіны ўвялі гэты жорсткі рэгламент для абароны сваіх таваравытворцаў, і калі хочаш трапіць на перспектывны рынак, мусім пастарацца адпавядаць.

Выручае тое, што ў нас паспяхова развіваецца ўласная даследчая лабораторыя, яна аснашчана па апошнім слове тэхнікі. Для тэсціравання сучас-

ных масел і прысадак, вызначэння іх устойлівых эксплуатацыйных уласцівасцяў выкарыстоўваецца высокадакладнае абсталяванне. Але поўны комплекс выпрабаванняў (як магчымасць атрымаць заключэнні на адпаведнасць сучасным стандартам) уключае і маторныя тэсты, выпрабаванні ў еўрапейскіх і амерыканскіх выпрабавальных цэнтрах, якія каштуюць дорага, і мы на гэтыя затраты ідзём.

— Скажам чытачу, што сёння пачынаецца высокі ўзровень эксплуатацыйных уласцівасцяў ваша новага прадукту для камерцыйных аўтамабіляў — па класіфікацыі Амерыканскага інстытута нафты, а само ваша прадпрыемства сертыфікавана па ўсіх асноўных міжнародных сістэмах.

— Перш за ўсё — па сістэме кіравання якасцю ISO 9001 па самай апошняй версіі 2015 года; кіравання навакольным асяроддзем, зноў жа ў версіі 2015 года. І па ахове працы. Прадукцыя наша таксама прайшла адпаведную сертыфікацыю — з улі-

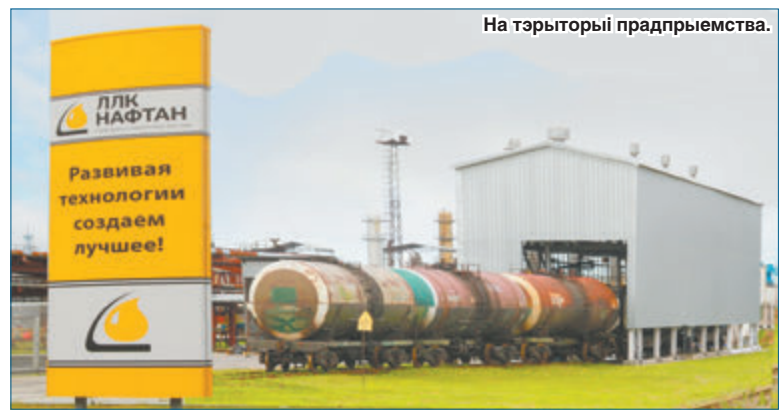
Студы паступае расфасаваная прадукцыя.

кам патрабаванняў рынку, на якія вядуцца яе пастаўкі. На аўтамабільных маслах ёсць нават адпаведныя заключэнні вядомых аўтавытворцаў — такіх як КАМАЗ, АўтаВАЗ, Яраслаўскі завод рухавікоў. Для сусветных спажываючых гэтыя адабрэнні значаць нічоў не менш, чым любы сертыфікат.

— Як вы ўсё паспяваеце? Скажыце некалькі слоў пра калектыў.

— Калектыў нельга не пахваліць. Хаця б таму, што прадпрыемства занесена на дошку гонару Наваполацка і Віцебскай вобласці. На вынік перш за ўсё працуе належная псіхалагічная абстаноўка, дзякуючы чаму і сфарміравалася каманда. Розныя вытворчыя падраздзяленні адчуваюць сябе адным цэлым і працуюць на агульны вынік. Прысадак — вельмі спецыфічны прадукт, нідзе спецыялістаў не рыхтуюць. Вучым кадры самі, дзелімся ўласнымі ведамі. Адбор — вельмі жорсткі, патрэбнага работніка можам шукаць дастаткова доўга. Прымаем людзей неардынарных, людзей з патэнцыялам. І затым развіваем іх здольнасці, прывіваем пачуццё карпаратыўнасці. Сваімі спецыялістамі я магу ганарыцца.

Гутарыў Уладзімір ХІЛЬКЕВІЧ.
Фота Яўгена ПЯСЕЦКАГА.

На тэрыторыі прадпрыемства.

«ЗВЯЗДА» ДЛЯ МАШЭРАВА

...У той час мы, першакурснікі, яшчэ толькі пазнавалі новае сталічнае жыццё. А палове трэціяй, пасля абеду і заняткаў, выпраўляліся, напрыклад, у горад, ішлі па вуліцах Мінска ў пошуках таннейшай сталюкі ці, можа, нават прыгод.

І яны, вядома ж, здарліся. Спусціўся я некалькі невяскокага ганка нашага ўніверсітэцкага корпуса, падняў галаву і вачам не паверыў: насустрач крочыў... Машэраў. Я аслупянеў, мову адняў... Так што Пятру Міронавічу нічога не заставалася, як з усмешкай абмінуць гэты «слуп» і пайсці далей.

Трохі пазней я даведаўся, што кіраўнік краіны, першы сакратар ЦК КПБ, тут недалёка жыве, што ранидай, перад тым, як падсмажыць сваю любімую яечню, робіць невялікі праменад...

Другі раз зблізку ўбачыць Машэрава давялося падчас працы ў рэдакцыі газеты «Звязда».

Помню, набліжалася яе 60-годдзе, рыхтавалася свята. Сцэнарый яго быў вядомы:

раўнаць хіба што з гагарынскай.

Наш рэдактар адсунуў крэсла, запрашаючы госця першым сесці ў прэзідыум. Але Пётр Міронавіч, нешта шапнуўшы, прапусціў наперад яго.

Даклад Аркадзя Апанасавіча пра гісторыю газеты быў кароткі і слухаўся з цікавасцю. Потым выступалі ветэраны звяздоўцы, прадстаўнікі грамадскасці. На добрай беларускай мове і амаль без паперкі прамаўляла і «мая» паляшучка-экскаватаршчыца. Пётр Міронавіч не зводзіў з яе вачэй, пра нешта зноў шаптаўся з рэдактарам (як потым раскажыць Аркадзь Апанасавіч, дзівіўся, што выбрала гэту, можна сказаць, мужчынскую прафесію...). І апладзіраваў ёй, што называецца, ад душы!

...Сюжэт з гэтай урачыстасці прайшоў потым у вярчэнні выпусках навін па тэлебачанні і радыё, рэпартажы з мерапрыемства надрукавалі газеты.

Тое, што работу калектыву «Звязды» — самім фактам прысутнасці — высока ацаніў першы сакратар, мела шырокае рэзананс, часам — дык нават нечаканы. Ва ўсякім разе мне ў камандзіроўках часта задавалі адно і тое ж пытанне:

— Ці праўда, што Машэраў пачынае свой дзень са «Звязды»?

Для таго каб падвысіць аўтарытэт газеты, я смела адказвала:

— А як жа! «Звязда» для Пятра Міронавіча — найпер-

шы дарадца... Да таго ж, крывіца інфармацыі.

Такой яна была для людзей Беларусі, такой — хочацца верыць — і застаецца.

Мікалай Шлома,
г. Мінск

«УСЁ ПАД КАНТРОЛЕМ»

Байку гэтую можна пачаць здалёку, з таго, што на адным падворку свінка, так бы мовіць, у ахвоту прыйшла. «Гэта ж калі яе злучыць, — падумаў гаспадар, — то праз тры месяцы, тры тыдні і тры дні ў нас парасяткі будуць. Трохі падгадаваў іх, прадаў, — глядзіш, капейка!»... А таму пасадзіў ён свінню ў каляску і на матацыкле павёз на «спатканне». Яно, як быццам, удала прайшло, але ж вынік, вырашыў гаспадар, трэба замацаваць. Гэта значыць, назаўтра зноў пасадзіць свінню ў каляску...

На трэці дзень гаспадыня ў хлечык — свінкі няма! Аж глядзіць — яна шлем надзела і ў каляску сядзіць...

Прыдумка ў гэтым анекдотце калі і ёсць, то хіба пра шлем. Усё астатняе — рэаліі жыцця, бо нешта падобнае, напрыклад, і ў нас было, праўда, з «Джыпам» замест матацыкла.

...Суседка мая — наймілейшы чалавек! А ўжо ж разумніца, гаспадыня — на дзве гаспадаркі «ўпіраецца» (маці дапамога патрэбна). Ды і кулінарка якая! Наловіць муж рыбы, дык яна

не проста яе пасмажыць, а катлетак наліпціць-напячэ, прынясе той шчупака — нафаршыруе... Смаката!

Але ж мужыкам усё роўна самая лепшая рыба — гэта мяса.

— Крамае неяк вельмі хутка з'ядаецца, — заўважыў аднойчы яе гаспадар. І тут жа прапанаваў, — а давай мы дзвюх свінак купім: і мяса ад іх смачнейшае, і надаўжэй расцягнецца...

— Яно так, — згадзілася жонка, — але ж свінкі як «падымуцца» — за тыдзень схуднеюць... 3 парсучкамі працей...

— Не, купім свінак, — вырашыў гаспадар. — Я сам буду іх карміць. І калі «ўскруціцца» — сам разбірацца.

— Цікава, як гэта? — усміхнулася жонка, але ж чалавеку свайму болей не прырэчыла: свінак купілі. Муж сам варыў ім есці, сам заносіў ведры ў хлечы і ўсё туды нешта падсыпаў — вітаміны, казаў.

Але ж гэта — першая частка «Марлезонскага балета». А зараз — другая: неяк ранидай іхнія свінкі «хлечы перавярнулі», есці не ўзялі...

— Не хвалойся, — сказаў гаспадар сваёй палавінцы. — У мяне адгул якраз. Я знаёмага спецыяліста выклічу, ён усё «разрулюе».

Увечары і сапраўды свінкі ўжо елі — «спецыяліст прыязджаў».

І назаўтра — муж сказаў — быў з візітам таксама...

На трэці дзень гаспадыня раней трохі з работы прыйшла, адчыніла хлечык,

а там... сапраўдная оргія: у іхніх свінак «спецыяліст» у гасцях — вялікі такі «вапрук»...

Давай яна мужу званіць: каравул, маўляў, кныр прыбіўся!

— Не хвалойся, — адказвае той, — мы хутка будзем.

І сапраўды, хвілін праз колькі каля хаты спыняецца «Джып», з яго выходзіць гаспадар і два крутыя дзядзькі-заводчыкі. Разам яны ідуць у хлечы, разам выводзяць адтуль вепрука: той па памосце, спакойна (бачна, што справа для яго не новая) заходзіць у «Джып».

— Ну, і што гэта было? — правёўшы гасцей вачыма, пытаецца гаспадыня.

— Ды план у мяне, — прызнаецца муж, — завесці парсат.

І тут жа, пакуль жонка не запырчыла, ён пачынае загінаць пальцы: маўляў, некалькі маленькіх можна будзе пакінуць сабе (мяса шмат не бывае), астатні — прадаць: маўляў, грошы будуць — і дзецям нешта купіць, і ёй (хто ж не ведае, як магчыма дзейнічае на жонку фраза «купім табе»)...

У выніку гаспадыні нічога не заставалася, як з усім згадзіцца. Цяпер на падворку ў яе дзве свіначкі і 19 вясёлых парсат. Вядома ж, пад яго, пад мужавым, кантролем, як ён і абяцаў.

Соф'я Кусянкова,
в. Лучын, Рагачоўскі раён.

Рубрыку вядзе
Валянціна ДОУНАР.
dounar@sviazda.by